

Родна Мисжль

ПЕРИОДИЧЕСКИ ЛИСТЪ

Урежда Редакционенъ Комитетъ.

Дружбащината и искуството.

Единъ тиранинъ се сгромоли отъ собственитѣ си прѣстѣпления. Възкрѣсна вѣрата въ душата на българския интелегентъ. И съмнението въ бъдещето развитие на искуството, като проявление на свободния духъ на българина, се разпръсна съ свѣтлата дата въ неговата политическа история, 9 юний. Целия оня тежъкъ периодъ отъ тригодишното дружбашко управление ще остане, като преживянъ кошмаръ, при спомена за който ще се свива отъ болка и възмущение нашата душа.

Но онова зло, оная поквара която насади, невѣжеството, което бѣше издигнато до култъ, нанесе единъ тежъкъ ударъ и на родното ни искуство. Това е периода, когато бездарници и ласкатели на дружбашки величия биваха настанявани на почетни места и съ своитѣ печатни безмислици претендираха за призвание. Все въ това врѣме между юбилеитѣ на заслужили на родната писатели се устройа чисто партизански тържества и юбилеи на „великитѣ“ дружбашки голѣмци. За щастие, малцина бѣха тия, които подмамени отъ ефтината слава и безмилостно прѣсканата народна пара, станаха орждия на прѣстѣпни меценати.

Почнаха да се пѣятъ хвалебни пѣсни и да се аккомпанира съ крѣвожадни стихове дѣлата на дружбашката глутница. Народа се подхранваше съ демагогски рѣчи. Училищнитѣ библиотеки иждивяваха всичкитѣ си срѣдства за да плащатъ натрапванитѣ безсмислени словоизлияния на винаги пияния министръ на просвѣщенiето, или по негова починъ

глупаво натъкменитѣ прослави и сборници, вмѣсто да си набавятъ истински произведения на чуждото и родно искуство, съ което да подтикнатъ и подкрѣпятъ материално мизерствущитѣ наши писатели, които форменно гладуваха.

Нашитѣ хора на искуството слѣдъ войната се намериха изведнажъ прѣдъ положението да не могатъ да изкарватъ своята прѣхрана. Та може ли да цѣвти искуството въ тая страна, гдѣто нейния прѣвъ министръ удовлетворява своитѣ духовни потребности съ порнографически снимки, на които самъ е герой и се наслаждава отъ поезията на любовнитѣ писма, получавани отъ женитѣ на своитѣ колеги? Наврѣмени нѣкой надхитрилъ се художникъ, или скулпторъ, ще нарисува или моделира бюста на „величието“ и ето намѣрилъ разковничето той се прощава съ бѣдността!

На чело на театритѣ стояха почетни директори, които биха били полезни въ писарска канцелария, отколкото въ храма на искуството. Тѣ печелеха евтина слава само между невѣжеството, което ги крѣпеше. Прѣскаха се народни срѣдства. Защо?!...

Това е наслѣдството въ областта на духовния ни животъ отъ дружбашки режимъ. Повелителен дългъ се налага на хората, които се заеха да се справятъ съ това наслѣдство, да погледнатъ сериозно на положението и създадатъ по-добри условия за успѣха на родното ни искуство, като очистятъ плѣвелитѣ и подтикнатъ напредъ духовната ни култура.

С. К.

Тържеството на правдата.

Спомнятъ си нашитѣ читатели съ какво ожесточение се нахвърли „почетния“ директоръ г. П. Прѣславски, срѣщу редакцията на „Родна Мисжль“ за гдѣто тя единствена се осмѣли да зачекне въпроса за театралнитѣ купончета и тѣхния главенъ разпространителъ. Тогава той си послужи съ всевъзможни непростени срѣдства, само да задуши гласа на истината и на правото. По негова инициатива биде арестуванъ пишущия тия редове и пакъ Прѣславски бѣше човѣка, който инспирира мржнитѣ сензационни обвинения по адресъ на нѣкои варненски граждани. Не стигаше това, но той отиде въ злостата си още по-далече.

— Съ съдѣйствието на тогавашния градоначалникъ, започна се непростанно разтакане изъ участитѣ на разни граждани, членове отъ Дома на Искуствата, благодарение на приписанитѣ имъ отъ Прѣславски, но недоказани отъ никого обвинения. Самия Домъ на Искуствата биде нареченъ цинично „буржоазно котило“, макаръ че по-късно самъ Прѣславски пожела да влезе въ него като членъ, чрѣзъ съдѣйствието на своитѣ послушни орждия отъ Общинския театръ. Тоя сжщия Прѣславски е „героя“, който се заклани да счупи главитѣ на актиоритѣ съ своя „знаменитъ“ бастунъ, (чисто по цѣпеничарски), макаръ че тѣ го хранутѣха на готово, както пчелитѣ хранутятъ своитѣ търтеи. Той е

най-послѣ човѣка, който се прояви като сжщински властникъ — дружбашъ, заемащъ едновременно двѣ служби: една държавна и една общинска, въпрѣки хвалбитѣ му, че не принадлежалъ на никоя партия. Да не принадлежишъ на никоя партия, значи понѣкога да бждешъ орждие на всѣка. Но за насъ не бѣше и не е важно какъвъ партизанинъ е г. П. Прѣславски. Насъ ни е интересувала неговата дѣйностъ като директоръ на общинския театръ. И тая дѣйностъ, казахме го смѣло и по-рано, не донесе и нѣма да донесе абсолютно нищо за нашето родно искуство, защото на г. Прѣславски му липсва нуждната култура да бжде театраленъ директоръ. Тамъ, кждѣто е стѣпилъ неговия кракъ, искуството е замирало. То е бѣгало отъ тоя човѣкъ както дявола отъ тамяна.

Най-послѣ дойде очаквания денъ и дружбашчината се изпари като мжгла подъ свѣтлитѣ лъчи на слънцето, а заедно съ нея и всички нейни крѣпители. На свой редъ по-сжщия начинъ отиде въ архивата на непризнатитѣ таланти и прословутия самохвалецъ „почетния“ директоръ. Слѣдъ толкова мѣсечно тормозене и мачкане, хората на искуството въ Варна се почувствуваха най-сетне свободни и видѣха най-големия свой врагъ обезвреденъ. Режисюръ на общинския театръ,

надъ когото юмрука на Прѣславски тежеше като дамоклевъ мечъ, е съ единъ товаръ по-малко. Руснака — еврейнъ, който бѣше дошелъ наскоро въ Варна и чакаше като гладенъ звѣръ да грабне режисюрското мѣсто, остана като ударенъ въ главата. Новото правителство не донесе само гражданска и политическа свобода, а свобода и за искуството.

Оня, който тормозеше артиститѣ отъ Варнен. общински театръ; който ги караше да му даватъ незаслужено бенефиси всѣки мѣсець; който ги ругаше въ своя вѣстникъ безъ никакъвъ поводъ отъ тѣхна страна; който ги заставяше като просяци да висятъ по цѣли дни прѣдъ входа на морската градина и да му продаватъ купончетата; който постоянно ги заплашваше съ уволнения, ако му се не подчиняватъ; който бѣше най-послушно орждие въ театралнитѣ работи на своя шефъ и патронъ Яни Андреевъ — завѣдующия театръ; който дерибействуваше на лѣво и на дѣсно подъ закрилата на дружбашката полиция; който тѣрпеше актриси около себе си, на които мѣстото не бѣше въ театръ; който не се засрами да грабне двѣ служби едновременно, сжщия господинъ е вече вънъ отъ театра, и ние, които цѣнимъ искуството повече отъ личнитѣ интереси, не можемъ да не изкажемъ нашето най-голѣмо задоволство отъ това.

Правдата възтѣржествува! Не вѣрваме да се намѣри вече партия, която да настани хора като Прѣславски на чело на общинския ни театръ. Защото, казахме го и въ единъ отъ миналитѣ бройове на „Родна Мисжль“, не е все едно и сжщо нѣщо да бждешъ писаръ въ мировото сѣдилище и директоръ въ храма на искуството. Съ изгонването Прѣславски отъ театра, трѣбва да си отиде и злото, което се бѣше загнѣздило въ него. Искуството нѣма никога да сжжелява за тая „загуба“. Но ако се намѣрятъ управници, които биха се опитали да продължатъ дружбашчината и за въ бъдеще, като настанятъ въ нашия театръ отново хора отъ манталитета на г. Прѣславски, „Родна Мисжль“ нѣма да се подвоуми да възстане съ всички сили срѣщу такива господа.

Искуството има нужда отъ творци, не отъ продажни елементи. То иска свобода, за да може смѣло да трѣгне изъ пжтя, по който сж го насочвали неговитѣ доблестни и вѣрни водачи. Да дадешъ насока на искуството въ единъ театръ трѣбва самъ да бждешъ артистъ по душа, самъ да творишъ, но и да притежавашъ обширни театрални познания. Липсватъ ли ти тия качества, ще ограничишъ щешъ не щешъ своята дѣйностъ около печатането на афиши и купончета.

Ние апелираме къмъ новата тричленна комисия да обърне особено голѣмо внимание, както на театрални, така и на театралната сграда. Но нека се разбере веднажъ за винаги, че тая сграда не може да се довърши съ продаване на разни купончета и съ волни пожертвувания.

Два сж начинитѣ за доизграждане: концесия, или заемъ сключенъ отъ общината за цѣлѣта. Най сигуренъ е втория начинъ — чрѣзъ заемъ. Не може ли да стане това скоро, отложете го за по-късно, но недѣйте натрапва на гражданството купончетата, недѣйте го посрѣща прѣдъ входоветѣ на морската градина съ стражари, пожарникари и войници, както правѣше дружбашкия „почетен“ директор. Нека тоя начинъ за събиране на суми си остане патентовано право на ония, които обичатъ да вдигатъ много шумъ, а да вършатъ малко работа.

Отъ режисюръ на театра очакваме коренно прѣчистване на своитѣ артиори. Ако по-рано се извиняваше съ това, че му сж били налагани хора отъ дружбашитѣ, днесъ това не може да става. Минаха тия врѣмена на фаворизация и достлукъ. Театра трѣбва да трѣгне изъ новъ пжтъ на чело съ своя режисюръ. Излишни сж всѣкакви директори отъ типа на Прѣславски.

Въ заключение искаме настоятелно отъ тричленната комисия най-широка ревизия на всички дѣла около общинския театръ, около бившата оперетна дружба и около разпространяването на купончетата. Искаме да знаемъ кждѣ сж килимитѣ на театра купени отъ комуниститѣ, кждѣ сж приготвенитѣ въ тѣхно врѣме материали за неподвижни столове на новия театръ, кждѣ сж мекитѣ мобили стилъ Людовикъ XIV собственостъ на бившата оперетна дружба? Искаме да знаемъ още, защо се разтури тая дружба, защо се продадохъ на търгъ мобилитѣ ѝ, и защо по-късно тия мобили бидоха прѣнесени въ дома на г. Прѣславски?

Чакаме работа отъ Васъ г-да Общински управници, особено отъ заведующия театръ г. Мирски. Ако ли мислите да бездѣйствувате като бившата тричленна комисия на дружбашитѣ, което не допускаме, „Родна Мисжль“ ще си каже пакъ думата по театралнитѣ въпроси, независимо, че тя се редактира отъ хора близки по идея на днешното правителство. Никакви приятелски и роднински връзки не трѣбва да Ви спиратъ прѣдъ разкриване на истината. Бждете доблестни граждани и цѣль градъ ще Ви подкрѣпи. Недѣйте се извинява съ прѣтрупана работа. Всичко е възможно, стига да имате желание!

Правдата трѣбва да възтѣржествува.

Г. Игнатовъ.

Художника и прокурора.

Миналогодишната изложба на „независимитѣ художници“ въ Берлинъ свърши съ скандалъ. Въ изложбата се явилъ прокурора съпроводенъ отъ полицаи и конфискувалъ произведенията на тримата художници: Диксъ, Коббе и Ходал (Холбаумъ). Тѣзи художници бѣха привлечени подъ сждъ по обвинения за изложени произведения, които оскърбяватъ обществената нравственостъ.

Диксъ е единъ отъ най-таланливитѣ прѣдставители на младата художествена Германия, съ силни реалистични наклонности, прѣдъ нищо се не спира; безпощадно критикуващъ всичкитѣ язви и пороци на

„капиталистическия строй“, единъ видъ своего рода комунистъ въ живописѣта. Клоакитѣ на голѣмитѣ градове, публичнитѣ домове въ пристанищнитѣ прѣдградия, пияни хора изгубили човѣшкия си образъ, голи жени, стари, изжлчени, разлагащи се, способни да внушатъ отврѣщение, но съвсѣмъ не еротически чувства — ето сюжетитѣ на неговитѣ произведения.

Картинитѣ на Дикса могатъ, разбира се, да оскърбятъ чувството на изтънченитѣ естети или лицемери, които не желаятъ да видятъ сѣнчеститѣ страни на живота, рѣдко и настойчиво хвърлящи се въ очи и прѣдставляващи сериозна, не са-

мо социална, но и етическа, а отчасти и естетическа, проблема. Да обвиняват Дикса в стремление да си играе с еротическите чувства на тълпата, тази тълпа, която той така дълбоко пръзира и надъ еротиката на която тъй безпощадно се смее, могат само хора, възпитани по принципите, легнали в основата на знаменития закон на Хайнц.

Делото на Дикса е отложено, но инкриминиращата му картина — полугола, безобразна стара жена, пръдъ огледало, която се труфи с „красотата“ — остава в недрата на прокурорския кабинет.

Ходател е типичен французски рисуващ от „La Vie Parisienne“ специалист по изобразяване на голото женско тѐло в всичките му видове и положения. Наистина по нѐкога тѐзи положения сж такива, че даже термина „рискован“ не подхожда, и от точка зрение на строгия морал, той може да бжде обвинен в еротизъм. В този случай на сжщата участ трѐбва да бждат подхвърлени не само цѐлия комплект на „La Vie Parisienne“, но и дузини нѐмски илюстрирани журнали от рода на „Reigen“, „Junggeselle“, а сжщо и хиляди разпространени картички и литографии.

Що се отнася до третия обвиняем Коббе, сжщо силен и изразителен рисуващ, то тази серия, която той изложи на изложбата, дѐйствително извиква, голѐмо съмнение относително умѐтността ѝ за широко демонстриране. Тѐзи рисунки сж голи млади дѐвойчета и дѐвици, които даже не се подават

на вѐстникарско описание. Обвинителния акт говори за „недопустимото изобразяване сексуалните порочи“. Сжщо не е без значение да отбѐлжим високо художествената страна на тѐзи „прѐстѐпни изобразения“.

Въ сжда обвиняемият заявиха, че тѐ сж нѐмали намѐрения да извикват еротически чувства у публиката и че на човѐка обладаващ развито художествено чутия, тѐзи картини не сж могли да подѐйстват по възбуждащ или оскѐрбяващ начин. Художниците излагат своите произведения само за хора, които разбират изкуството, останалите тѐх не ги интересуват. Въ този смисъл се изказаха и експертите, известните художествени критици и историци на изкуството: Конъ-Винеръ и проф. Макс Осборн. На забѐлжката че оскѐрбяват чувството на всѐкой нормален човѐк, художниците и експертите заявиха, че на тѐх им е неразбрано, какво е това нормален човѐк.

Сжда рѐшително застана на точката зрѐние за „нормалния човѐк“ и призна, че въ дадения случай художниците и историците на изкуството се явяват некомпетентни — очевидно, като хора сж понижени морални възприятия. По нататък сжда намѐри, че „обществения морал“ и добрите нрави трѐбва да служат за мѐрило и за произведенията на изкуствата. На това основание художниците сж осждени на глоба от 50 — 100 хиляди марки, а „неприличните“ им картини сж конфискувани.

В. Татариновъ.

Нашата живопись и новите вѐения.

Искусството на един народ е израз на неговия дух. Щом е така, за да си отговорим на въпроса: има ли ~~свое~~ българско национално искусство, трѐбва да потърсим въ творбите на нашия художник, дали е изразен родния ни дух.

Дали въ картините на цѐлата оная плеяда от живописци, които рисуват жанрови сцени из нашия селски битов живот, е изразен този дух, може да се види ясно от това, че тѐ достойно заеха мѐстото си въ етнографическия музей. Тѐ могат да бждат цѐнни само като етнография.

Дали въ творбите на нѐкои от тая категория художници, дѐто се съзира само подражание на западни майстори? От тѐх е билъ рисуванъ царвула на селяка сжщитѐ блѐстящи краски, сж каквито е прѐдставена лачената обувка на парижкия салонен кавалеръ. Това не е даже и етнографическо изобразение.

Дали въ творбите на останалите се съзира българския дух, може да се заключи по това, че тѐ сж само подражания, даже копия, които искат да бждат продадени като чиста монета — самобитна българска творба. Не... И там не може да се търси родното, тъй като въ нѐколкото колективни наши изложби задъ граница, това се подчерта, чуждата критика отсжди: нѐмаме българска живопись, а само

лоши подражания и неудачни копия на голѐми и малки чужди майстори.

Не може да се отрече, че имаме наистина талантиливи художници, извѐстни като такива на запад, но тѐ сж чужди на своя роден дух и минават като художници на страната, въ която работят.

Този начин на творба — чрѐз слѐпо подражание — не забави появяването на новите западни вѐения у насъ, напротивъ ускори ги. Тѐ намѐриха своите прѐдставители въ лицето на нѐкои от младите наши художници. И сж тѐх сжщата история. Плагиатство и то въ още по-силна форма.

Но каквс е значението на тия нови вѐения у насъ, когато тепърва почва да се туря почвата, върху която ще израстне едно бждеще искусство. Не значи ли това да се приготвят различни сосове (експресионизъм, импресионизъм, футуризмъ, додеизъм и пр.) за рибата, — нашето искусство, — която е още въ морето.

Тия нови вѐения иматъ толкова стойност у насъ, колкото когато ни се поднася само сосъ, вмѐсто рибата сж сосъ.

Нека прочее, всички ратници въ областта на изкуството не се занимават сж разни сектански „изми“, но да работят за наторяването на почвата, върху която ще се роди нашето родно самобитно искусство.

Г. Велчевъ.

Нѐщо за актьора.

Актьорът е онзи творец на сцената, който дава душа на създадените от писателя образи и ги кара да мислят, да чувствуват, да живеят. Колкото по-голѐм художник е актьора, толкова по-лесно може да раздвижи той бездушния образ на писателя и да го накара да живѐе заедно сж него.

За да може актьора да възпроизвежда живота на сцената, да създаде герои, типове, необходимо е да бжде

художникъ. А да стане такъв, нуждни сж редъ условия: преди всичко да притежава голѐма култура, за да може да вниква въ ролята, която иска да изнесе прѐд публиката. А културата се придобива сж знания, знанието сж трудъ. Вѐрно е, безъ дарование не може, но всѐка дарба трѐбва да се развие, да се култивира сж трудъ и постоянство. „Нѐма царски друмъ за науката“. Нуждна е на начинающия актьор свѐтлина, корми-

ло, школуване, иначе нѐма и не може да има художници актьори!

Но каква школовка е нуждна на бждащия актьор, който притежава необходимите данни да стане такъв? На гласа, на говора, на мимиката, на изражението на погледа, на ржкомахането, на ходенето, на движението на тѐлото, на темперамента, на способността да чувствува и мисли даже, на памѐтта и пр., значи на ония неговии качества, които сж необходими да ни обрисуват играта му, когато е на сцената. Заедно сж това, актьора трѐбва да бжде надарен и от самата природа сж силно чувство, голѐм темпераментъ, сж усѐтъ и сж огънь въ своя творчески дух. Безъ тия качества и най-школувания актьор е нула.

Своите чувства и прѐживявания на сцената, актьора трѐбва да ни покаже въ една свѐршена, художествена форма.

Въ школовката на актьора влизат и теоретическите запознания: сж изкуството — неговото минало, настояще и бждеще; сж авторитѐ на пиесите, които мисли да играе; сж тѐхните по-главни герои; сж епохата въ която сж живѐли тѐ; сж носитѐ прѐз тая епоха, костюмировка, мебели, декори; сж цѐлитѐ, които прѐследват авторитѐ чрѐз своите творения. Начинающият актьор не трѐбва да ламти за голѐми роли, които не сж по неговите сили и разбирания, слабостъ, въ която често попадат актьорите. Вместо да започват сж Хамлета и свѐршват сж фигуранта, който му подава флейтата, нека правят обратното. Друга грѐшка въ която често попадат актьорите, е опрѐдѐляне на тѐхното ампуа: типикът се мжчи да играе лирически любовникъ, а комикъ — геройски роли. Нѐма нищо по-мжчително за зрителя отъ това, да гледа на сцената артисти, които сж побжркали своето ампуа. Даденъ веднажъ ролята, той е длъженъ да я разучи, да вникне въ нея, да я разбере и слѐдъ това да я изнася на сцената. Какъ може той да твори, когато излиза въ роли, които не само не разбира, но не е и научилъ даже. И за да маскира това прѐд публиката, влага свои думи, по нѐкога съвсѐмъ мълчи, или сж видимо неспокойство чака да долови отъ суфлѐра репликата, за да я прѐдъвчи набързо. Има и такива актьори даже, особно между комиците, които обичат да вмѐкват въ своите реплики смѐшни думи и фрази, маниеръ, който е позволенъ въ едно кабаре, но не и на сцената въ драматически театър. Да вършишъ това, значи да гжделичкашъ тѐлпата, да кошунствуашъ сж изкуството и да не уважавашъ автора на пиесата, която се играе.

Актьорът не трѐбва никога да слиза до равнището, на което стои публиката, а публиката да се стреми да се издигне до висотата на която той стои. И въ тая гонидба за постигане на художествено свѐршенство, може да се очаква прогресъ, защото всѐки застой е регресъ, всѐка почивка ржда. Не е истински художникъ оня актьор, който оправдава своята лоша игра сж туй, че публиката и безъ това нѐмало да го разбере. Актьорът трѐбва да се наложи на тая публика, но не сж своето нахалство и простачина, а сж своите разбирания, сж своята култура и сж своето искусство. Достатъчно да има въ цѐлия театър двама или трима по-сѐтителни, които могат да го разбератъ и неговата игра нѐма да бжде на пусто. Ние, обикновените простосмѐртни, искаме не само да се наслаждаваме отъ неговата художествена игра, но и да се учимъ да приказваме правилно и красиво своя роденъ езикъ. Какъ може да се постигне това, когато нашите скромни сцени се подложиха на разположението на различни чужденци, много отъ които не сж

били никога актьори. Па не стига това, но нѐкои се опитаха отъ обикновени гастролѐри, да се наложатъ за постоянни режисѐри. Зеръ, българина е простъ, за него всичко минава. Чужденецът може да бжде у насъ режисѐр, ако действително притежава нужните способности да бжде такъв. Той може да допринесе въ такъв случай извѐстна полза за нашите актьори; но чужденецъ като постояненъ актьор на нашата сцена и между нашите артисти е вреденъ, много вреденъ даже. Той пречи на нашите актьори въ правилното и красиво говорене на нашия езикъ, спомага за изжлчаването му. Мѐстото не ни позволява да влеземъ въ по-голѐми подробности по тая въпросъ; това ще направимъ при другъ случай.

За да се постигне единство въ поставянето на една пиеса, всѐки театър си има режисѐр, който учи, упжтва, корегира артистите, разяснява имъ авторитѐ и ролите, и държи въ ржцѐте си юздитѐ на сценичното искусство въ своя театър. Естествено, режисѐра трѐбва да бжде много интелигентенъ, да подбере своите хора, да познава всѐстранно сценичното искусство, да има нюхъ за красивото въ изкуството, и да е напълно подготвенъ, въ всѐко отношение, за поставяне на сцената драматически произведения. Защото поставянето, и то е една дарба, съвсѐмъ независима отъ дарбата на актьора, който само играе безъ да режисира.

И тъй нека всѐки актьор, особено отъ Варн. Общ. Театър, си зададе самъ въпроса: отговаря ли на условията за добър и школуванъ актьор. Повечето сж дилетанти, самоуци, безъ образование и безъ театрална култура даже. Но за туй пѐкъ, сж амбицията да слушатъ само ласки и похвали за своята игра. Най-малкиятъ упрѐкъ ги кара да побѐсняватъ, най-невинната критика, да се сърдятъ на критиците си.

Но нека такива актьори знаятъ, че изкуството не търпи инвалиди. То има нужда само отъ творци.

Г. И.

Гузенъ негоненъ бѐга.

Г-нъ редакторе, Моля, дайте мѐсто въ вѐстника Ви на слѐдните редове:

Почетния директоръ на Общ. театър и най-близъкъ приятелъ и съратникъ въ изкуството на Яни Андреевъ е въ небрано лозе отъ станалите събития и започва да си служи сж инсинуации, понеже стражарите на бивш. градоначалникъ Стамболиевъ не го вече охраняватъ.

Писалъ е писма до видни местни политически лица, въ които е изтъкналъ, че заинтересовани граждани се мжчели да го дискредитиратъ прѐдъ новата власт, че не билъ дружбащъ и пр.

Ние вѐрваме, че всички граждани, които сж получили писмата на г. Прѐславски ще оцѐнятъ достойно тази послѐдна негова маневра на давящъ, който се лови за сламката и ще му дадатъ заслужения отговоръ.

Нека бжде доблестенъ г. Прѐславски и да каже: кой е инспиратора на арестите на Г. Игнатовъ, Ал. Великовъ и моя (третирани като блокари)?

Кой е инсинуиралъ прѐдъ дружбашкия бив. градоначалникъ Стамболиевъ, че „Дома на Искуствата“ билъ „буржоазно котило“, че „трѐбвало да се разпердушини“? ... и още много други.

А колкото за пуснатата мѐлва, че сѐмъ се готвялъ за директоръ на театра, като се наложи по партизански — фаворизация, на каквато бѐха способни само дружбашките заявявамъ, че сѐмъ билъ винаги противъ всѐкаква директорска длъжностъ въ театра, поддържамъ, че тя е сѐвсѐмъ излишна и напразно се обрѐменява общ. бюджетъ сж нея“.

Д. Грънчаровъ.